

Capitolul 11

Isus, învierea și viața!

- 11:1-11:46 -

În Ioan 11 suntem aproape de paștele în care avea să fie răstignit Isus. În acest capitol este descrisă una din cele mai mari minuni vizibil făcute de Isus în Israel. Este vorba de învierea din morți a unui om mort de patru zile. Această minune nu este urmată de un discurs anume. În schimb ea este precedată de o discuție sugestivă între Isus și Marta. În această discuție descoperim semnificația teologică a minunii: „*Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi*” Observ ca laitmotiv al acestui capitol, tema dragostei lui Isus pentru Lazăr. Această dragoste este recunoscută de toți, dar înțeleasă diferit. Sunt de fapt două perspective asupra dragostei lui Isus către Lazăr: **perspectiva oamenilor**, și apoi **perspectiva lui Isus însuși**.

Isus iubea pe Lazăr. Este un lucru de necontestat. Lazăr un prieten bun de-a lui Isus, și însuși autorul ne încredințează de sentimentele lui Isus față de Lazăr: și Isus iubea pe Marta, și pe sora ei, și pe Lazăr. Ioan insistă că dragostea lui Isus era pentru toți membrii familiei. Dar cum spuneam, deși nimeni nu contesta dragostea lui Isus pentru această familie, totuși sunt două perspective distincte asupra acestei iubiri:

a) **Perspectiva oamenilor:**

1. Surorile au trimis la Isus să Îi spună: *Doamne, iată că acela pe care-l iubești este bolnav.*
2. Marta a zis lui Isus: *Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu.*
3. Maria I-a zis: *Doamne, dacă ai fi fost aici n-ar fi murit fratele Meu.*
4. *Isus plângea. Atunci Iudeii au zis: Iată cât îl iubea de mult!*
5. *Și unii din ei au zis: El, care a deschis ochii orbului, nu putea face ca nici omul acesta să nu moară?*

Observăm că toți oamenii gândeau la fel: Isus iubea pe Lazăr, deci nu l-ar fi lăsat pe Lazăr să moară, dacă ar fi fost acolo sau dacă ar fi putut preveni acest lucru. Unii chiar sunt contrariați: *dacă a vindecat un orb din naștere, oare nu putea să îl salveze și pe Lazăr?* Observăm că nimeni nu pune în calcul și varianta că dragostea lui Isus față de Lazăr se putea manifesta față de acesta și altfel decât prin salvarea sa de la moarte. Oare dragostea lui Isus față de familie se putea manifesta chiar prin îngăduirea morții lui Lazăr? Ce nu știau și nu credeau oamenii, era că Isus fusese acolo. Isus era una cu Tatăl. Isus era Dumnezeu. Tatăl fusese de față și-L înștiințase pe Isus. Isus a știut de boala lui Lazăr, dar a nu a vrut să vină. El a premeditat să întârzie. Dacă ar fi știut oamenii acest lucru, ce ar fi spus despre Isus? Isus, în cele din urmă, putea să îl vindece și de la distanță. El a mai făcut acest lucru. Dar Maria și Marta nu concep faptul că Isus nu ar fi vrut ca Lazăr să fi salvat de la moarte. Ele găsesc un singur răspuns: nu ai ajuns aici la timp! Dar dacă Isus ar fi venit la timp și Lazăr i-ar fi murit în brațe? Oare ce ar fi spus ceilalți despre Isus? Poate ar fi fost un test prea greu pentru ei. De aceea, Isus preferă să întârzie. El are însă o cu totul altă perspectivă asupra bolii și morții lui Lazăr.

b) **Perspectiva lui Isus:**

1. *Boala aceasta nu este spre moarte, ci spre slava lui Dumnezeu, pentru ca Fiul lui Dumnezeu să fie proslăvit prin ea.*
2. *Lazăr, prietenul nostru doarme: dar Mă duc să-L trezesc din somn.*
3. *Fratele tău va învia.*
4. *Și oricine trăiește și crede în Mine, nu va muri niciodată.*
5. *Nu ți-am spus că, dacă vei crede, vei vedea slava lui Dumnezeu?*
6. *Dar vorbesc astfel, pentru norodul care stă împrejur, ca să creadă că Tu M-ai trimis.*

În primul rând pentru Isus moartea nu este tragedia finală. Isus are perspectiva învierii. Și nu doar perspectiva învierii lui Lazăr atunci și acolo, dar și perspectiva învierii în general: *cine crede în El, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Cine crede în El nu va muri niciodată.* Pentru Isus moartea este asemenea unui somn. Iar din somn te trezești odihnit și gata pentru o nouă zi. Pentru Isus, moartea celor credincioși este o trecere în adevărata viață, este ajungerea acasă. Acum înțeleg de ce ne sunt date în acest context detaliile cu împotrivirea ucenicilor de a merge în Iudeea: *acum de curând căutau Iudeii să te omoare cu pietre, și te întorci în Iudeea?... și apoi: Haidem, să mergem și noi să mergem cu El!* Ucenicii erau sub robia fricii de moarte. Și pentru ei moartea era sfârșitul. Ba mai mult, nici nu aveau credința că Dumnezeu este stăpân peste viața și moartea omului. În ciuda amenințărilor Iudeilor, Dumnezeu îi putea proteja. Dar Isus are o altă perspectivă asupra morții celor credincioși și are și o altă perspectivă asupra morții lui Lazăr. În același timp, Ioan ni-L prezintă pe Isus la mormânt plângând „*înfiorându-Se în Sine și tulburându-Se*”. De două ori ni se spune că Isus S-a înfiorat în Sine. De ce a plâns Isus? De ce s-a tulburat în duhul Lui la mormânt? Cred că sunt mai multe motive.

În primul rând cred că S-a tulburat de durerea, neputința și disperarea ființei umane în fața morții. În v.33 Ioan ne spune: Isus, când a văzut-o plângând pe ea și pe iudeii care veniseră cu ea, S-a înfiorat în duhul Lui și S-a tulburat. Omul era făptura creată de Dumnezeu, vice-regele creației, cel care stăpânea peste creație. Dar acum vice-regele era înfrânt și umilit de realitatea implacabilă a morții. Vice-regele creației era îngenuncheat și doborât de durere. Isus Se tulbură în fața acestui tablou. El empatizează cu durerea lor, suferă împreună cu ei și nu le disprețuiește suferința. Moartea nu a fost în planul Său când a creat lumea. Moartea a intrat în lume din pricina păcatului. Lucrurile nu ar fi trebuit să stea așa cum erau acum. Isus plânge în fața tragediei ființei umane. El Se înfiorează în fața realității morții. El era Dumnezeuul vieții, iar moartea era consecința păcatului. Creația Sa minunată era supusă putrezirii, decăderii, morții. Creația Sa era în doliu și disperată sub povara perisabilului. El plânge pentru ea, și împreună cu ea. În cartea Levitic și în cartea Numeri ne sunt prezentate ritualurile de curățire pentru oricine se atingea de un mort. Sfințenia lui Dumnezeu este incompatibilă cu păcatul. Moartea era o consecință și un simbol al păcatului. De aceea, oricine se atingea de un mort trebuia să se curățească. Este dificil să intuim ce a simțit Isus când S-a apropiat de mormânt. El era Dumnezeul Creator, Cel viu, Cel preasfânt. Mormântul era reprezentarea păcatului care a intrat în lume și i-a mutilat și umilit minunata Sa creație. Omul fusese creat pentru a se bucura și a fi fericit în prezența lui Dumnezeu. Acum inima omului era plină de durere. Moartea era semnul cel mai evident al înfrângerii vice-regelui și a biruinței păcatului. Pentru Isus, mormântul era mai mult decât un simplu mormânt, iar

durerea celor din jur, era mai mult decât lacrimile unor oameni îndurerați. El, Creatorul, vedea dincolo de acestea. El înțelegea adevărata semnificație a tabloului prezent deoarece îl privea prin lentila planului etern al Creatorului.

În v.38 ni se sugerează un alt motiv care L-a tulburat pe Isus. Acesta ar fi necredința evreilor sau perspectiva lor limitată asupra dragostei lui Dumnezeu.

Dar Isus nu doar plânge cu cei ce plâng. El face mai mult decât atât. El aduce speranța, El aduce biruința asupra morții. Dacă iudeii puteau doar să încerce să mângâie pe familia îndoliată, Isus face mai mult. El biruiește moartea. În fața morții, noi oamenii, suntem cuprinși de neputință, suntem umiliți, înfrânți. Atunci conștientizăm cel mai bine că nu suntem dumnezei, că suntem atât de slabi, că în războiul cu păcatul, cu decăderea suntem învinși. Oricât am încerca, nu putem schimba nimic, banii noștri, puterea noastră, înțelepciunea noastră, relațiile noastre, darurile noastre, toate lucrurile în care ne punem încrederea și care ne dau iluzia puterii, a controlului, a îndumnezeirii, sunt spulberate într-o clipă de realitatea nemiloasă a morții. Putem face doar un singur lucru: să plângem. Să plângem pe cel ce a murit și să plângem împreună cu cei ce plâng.

Isus, este singurul care face mai mult. Primul lucru pe care Îl face este să aducă speranța. Speranța izvorăște din credința în înviere. Învierea schimbă perspectiva asupra morții. Moartea nu mai este sfârșitul tragic, despărțirea pentru totdeauna față de cei dragi. Moartea este o adormire pentru a ne trezi într-o lume mai bună. Moartea este trecerea către adevărata viață. Moartea este ușa către întâlnirea cu Dumnezeu în slavă, este calea către clipa cea mult așteptată. Chiar dacă presupune o pășire în necunoscut, chiar dacă, în sine, moartea aduce fiori și temeri, din perspectiva învierii ea încetează să mai fie o tragedie. Ea devine calea către slavă. Isus Se declară pe Sine învierea și viața: „*Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată*”. Deși credința în Isus nu anulează moartea noastră fizică, totuși, cel ce crede în Isus nu va muri niciodată, în sensul morții spirituale, a despărțirii de Dumnezeu. Moartea fizică era înfiorătoare pentru că era consecința păcatului, semnul final al pedepsei divine, despărțirea care anunța eterna despărțire de Creator. Dar pentru cei ce cred în Isus, moartea capătă o altă semnificație. Moartea nu mai este moarte, pentru că cel ce crede în Isus **nu va mai muri niciodată**. Moartea devine doar o trecere, doar o adormire, doar o ușă. Cine crede în Isus nu va muri niciodată. El de fapt nu se va mai confrunta cu experiența morții fizice așa cum a fost ea adusă în ființă de păcat. Doar cei care sunt sub păcat vor trăi cu adevărat această experiență, doar lor moartea fizică le va aduce adevărații săi fiori. Pentru ei moartea va însemna cu adevărat sfârșitul, tragedia finală, începutul pedepsei eterne. În fața morții nu va mai fi nici o speranță, nici un ajutor, nici o mângâiere. Moartea va însemna cu adevărat moarte. Dar cel ce crede în Isus nu va muri niciodată. Este interesant să observăm cum apostolii au fost marcați de limbajul Mântuitorului despre moartea celor credincioși și apoi L-au folosit în epistolele lor către cei credincioși. În Noul Testament, se folosește des expresia de **a adormi** atunci când este vorba de moartea celor credincioși:

1. *Apoi (Ștefan) a îngenuncheat și a strigat cu glas tare: Doamne, nu le ținea în seamă păcatul acesta! Și după aceste vorbe, a adormit.* (Fapte 7:60)
2. *Nu voim, fraților, să fiți în necunoștință despre cei ce **au adormit**, ca să nu vă întristați ca ceilalți care nu au nădejde. Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce **au adormit în El**. Iată în adevăr, ce vă spunem prin Cuvântul Domnului: noi cei vii, care vom*

rămânea până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți. (1 Tes.4:17)

Dar găsim și pasaje care folosesc și expresia **a muri** cu referire la cei credincioși. Un pasaj binecunoscut despre perspectiva asupra morții îl găsim în Filipeni 1:20-24:

*Mă aștept și nădăjduiesc cu tărie că nu voi fi dat de rușine cu nimic; ci că acum, ca totdeauna, Hristos va fi proslăvit cu îndrăzneală în trupul meu, fie prin viața mea, fie prin moartea mea. Căci pentru mine a trăi este Hristos și **a muri este un câștig**. Dar dacă trebuie să mai trăiesc în trup, face să trăiesc. Și nu știu ce trebuie să aleg. Sunt strâns din două părți: aș dori să mă mut și să fiu împreună cu Hristos, căci ar fi cu mult mai bine; dar, pentru voi, este mai de trebuință să rămân în trup.*

Dar Isus nu aduce doar speranța. El efectiv biruiește moartea. El îl înviază pe Lazăr din morți. Este a treia înviere din morți pe care o face Isus din informațiile pe care le avem în Evangheliile. Totuși, somnul de patru zile a lui Lazăr, ne sugerează că aceasta minune a fost cea mai mare. Se pare că fiica lui Iair și fiul văduvei din Nain, au murit maxim cu două zile înainte de minune. Învierea lui Lazăr este o dovadă grăitoare că Isus are putere asupra vieții și morții, că El este învierea și viața. Învierea lui Lazăr devine o prefigurare a învierii fiecărui credincios.

Să revenim la perspectiva lui Isus asupra bolii lui Lazăr: **Boala acesta nu este spre moarte, ci spre slava lui Dumnezeu, pentru ca Fiul lui Dumnezeu să fie proslăvit prin ea.** La prima vedere, Isus a întârziat nejustificat. El nu a răspuns prompt la cererea de ajutor din partea surorilor, nu a intervenit să-l salveze pe Lazăr, ci a îngăduit ca acesta să moară. Acest fapt a adus atâta durere în inima Martei și a Mariei. La prima vedere, Isus a fost insensibil față de nevoia lor, a fost lipsit de dragoste, și a întârziat atunci când era nevoie de El mai mult. Dar Isus avea o altă perspectivă. El avea în minte un alt plan, un alt final. Perspectiva lui Isus era mai mare, era cerească. El privea de sus, ceilalți priveau de jos. Isus știa că boala lui Lazăr, deși în prima fază avea să aducă moarte și durere, în cele din urmă avea să înalțe gloria lui Dumnezeu. Dacă Lazăr nu ar fi murit, nici nu ar mai fi înviat. Și dacă Lazăr nu ar fi înviat, oamenii nu ar mai fi văzut o manifestare atât de minunată a gloriei lui Dumnezeu. Este interesant că imediat după v.4 (pe care l-am citat mai sus), urmează versetul care ne spune: **Și Isus iubea pe Marta, și pe sora ei și pe Lazăr.** Ne putem întreba: ce fel de dragoste este aceasta care îngăduie atâta suferință în acea familie? Deci, această manifestare a gloriei lui Dumnezeu prin boala lui Lazăr, era o manifestare a iubirii lui Isus pentru această familie. În cele din urmă, pentru cine a fost proslăvit Fiul lui Dumnezeu? Oare nu pentru familia care trecea prin această încercare, și pentru oamenii din Israel? La mormânt, Isus îi spune Martei: „Nu ți-am spus că dacă vei crede, vei vedea slava lui Dumnezeu?” Isus îi spune acest lucru deoarece Marta se opunea ca piatra să fie luată de pe mormânt. Oare ce era în inima Martei? Când s-a întâlnit cu Isus, I-a zis: „Doamne, dacă ai fi fost aici, nu ar fi murit fratele meu! Dar și acum, știu că orice vei cere de la Dumnezeu, Îți va da Dumnezeu”. Oare ea îi sugera lui Isus să îl învieze pe Lazăr din morți sau doar îi spunea lui Isus că nu și-a pierdut încrederea în El și că știe că este de la Dumnezeu și Dumnezeu îl ascultă. A doua variantă pare mai plauzibilă. Când Isus îi spune: „Fratele tău va învia.”, Marta se gândește la Învierea de Apoi. Iar la mormânt, Marta se opune îndepărtării pietrei de la mormânt. Versetul 22 a fost doar o licărire a unei speranțe, care apoi s-a stins sau a fost doar exprimarea faptului că ea nu și-a pierdut încrederea în Isus? Într-adevăr, este de apreciat credința Martei. Ea nu este supărată pe Isus că a întârziat și nu-i contestă autoritatea, ba dimpotrivă, ea crede că Isus este învierea și viața și mărturisește în mijlocul suferinței: **!Da, Doamne, cred că Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, care trebuia să vină!** Este absolut fantastic să vezi această credință din

partea unei femei al cărui frate drag tocmai murise, care era doborâtă de întristare, și care nu înțelegea de ce a îngăduit Dumnezeu acel lucru și de ce a întârziat Isus. Deși are sufletul zdrobit de durere, deși nu înțelege planul lui Dumnezeu, deși se simte învinsă de cruda realitate a morții, ea nu se răzvrătește, nu este dezamăgită de Isus, ci are speranța învierii și crede că Isus este Mesia. Marta are credință. Isus o încurajează la mai multă credință: „*Nu ți-am spus că, dacă vei crede, vei vedea slava lui Dumnezeu*”. Minunea este deopotrivă pentru familie și pentru oamenii din jur. Dar Isus are o atenție specială pentru familie. El discută cu Marta și apoi o cheamă pe Maria. Cea care a beneficiat cel mai mult de slava lui Dumnezeu a fost familia îndoliată și încercată. Deși minunea a fost și pentru ceilalți din jur, slava a strălucit cel mai mult peste cei care au trecut prin durere.

Să revenim la manifestarea dragostei lui Dumnezeu prin această boală. Isus a întârziat și nu le-a răspuns la rugămintea ***pentru că i-a iubit***. Se puteau întâmpla două lucruri bune: Lazăr să fie vindecat, sau el să moară și apoi să fie înviat și slava lui Dumnezeu să strălucească astfel într-un mod cu totul special. Isus alege lucru cel mai bun. Dragostea adevărată este aceea care dăruiește nu doar ce este bun, ci și ce este cel mai bun. Înțelegem că cel mai bun lucru pentru un om este o cunoaștere mai profundă a gloriei lui Dumnezeu. Noi ne gândim că vindecarea și rezolvarea problemei, curmarea suferinței este cel mai bun lucru. Dar Domnul știe că cel mai bun lucru pentru om este o cunoaștere mai profundă a gloriei lui Dumnezeu. Acest lucru este cel mai bun lucru și nu doar din perspectiva răsplătirii viitoare, ci și din perspectiva vieții de pe pământ: ***cunoașterea gloriei lui Dumnezeu*** ne dăruiește adevărata împlinire și ne dă putere să trecem peste încercările ce vor veni peste noi. Da, Isus a întârziat, pentru că îi iubea, pentru că dorea ca ei să beneficieze de cel mai bun lucru: o cunoaștere mai profundă a gloriei lui Dumnezeu.

Dar, oare, această glorie nu se putea vedea fără a trece prin valea umbrei morții, fără a avea sufletul zdrobit de durere? Oare Isus nu putea revela gloria lui Dumnezeu, fără ca această familie să cunoască o suferință atât de adâncă? Oare Isus nu le putea spune de la început planul Tatălui și de ce întârzie? Oare nu le-ar fi fost mult mai ușor așa? Se pare că însă că trecerea prin valea umbrei morții este absolut necesară pentru a putea vedea și mai bine gloria lui Dumnezeu. Ne aducem aminte de 1 Samuel și de formarea lui David. Slava Domnului strălucește pentru ochii noștri cu maximă claritate atunci când noi suntem în situații de criză, când suntem zdrobiți de disperare, durere și neputință, când nu știm și nu înțelegem voia Domnului, când suntem în cele mai întunecate prăpăstii, când nu mai vedem nici o șansă de salvare, și apoi, totuși, Dumnezeu intervine cu puterea Sa și aduce izbăvirea într-un fel sau altul. Minunea a fost și pentru cei din jur, care nu erau așa de afectați de moartea lui Lazăr. Cu toate acestea, familia îndoliată a beneficiat cel mai mult de arătarea gloriei divine.

Sunt situații în care izbăvirea vine din partea lui Dumnezeu în chip vizibil: o vindecare, o înviere, rezolvarea problemei. Dar uneori izbăvirea este dincolo de soluționarea vizibilă a situației. Uneori vindecarea nu vine, problema nu se rezolvă. Și cu toate acestea, adevărul rostit de Isus rămâne valabil: *Boala acesta nu este spre moarte, ci spre slava lui Dumnezeu*. Chiar când boala unui credincios duce la moartea fizică a acestuia, fără ca el să mai beneficieze de o înviere asemănătoare cu a lui Lazăr, adevărul rostit de Isus rămâne valabil: boala nu este spre moarte. Moartea nu va reprezenta pentru cel credincios nimic altceva decât pășirea spre adevărata viață. Boala nu va fi spre un sfârșit tragic, ci spre slava lui Dumnezeu. De fiecare dată, moartea unui credincios este spre slava lui Dumnezeu. Faptul că el moare în credință și pășește în veșnicie ca și copil răscumpărat, acest fapt aduce bucurie întregului Cer. Dar mai mult decât atât, Domnul va lucra prin moartea celui credincios la inima celor din jurul lui care rămâne în viață. Pavel spune:

„Hristos să fie proslăvit fie prin moartea mea, fie prin viața mea”. Pavel știa că, dacă Domnul alege să îl cheme acasă, acest fapt este spre gloria lui Dumnezeu. Și nu trebuie să murim ca Ștefan, pentru ca să putem spune că moartea noastră este spre gloria lui Dumnezeu. Dumnezeu ne orânduiește moartea ca un instrument pentru încurajarea și cercetarea celor din jur. Modul prin care trecem spre lumea cealaltă și cum reacționăm în fața morții poate fi o mărturie și o încurajare pentru ceilalți. Moartea noastră le poate aduce aminte celor din jur cât sunt de trecători. Reacția celor credincioși față de moartea noastră poate fi o mărturie excepțională pentru cei necredincioși. Sunt multe moduri prin care moartea noastră îl poate proslăvi pe Fiul lui Dumnezeu.

În cele din urmă, dacă toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce îl iubesc pe Dumnezeu, moartea noastră va lucra spre binele celor ce îl iubesc pe Dumnezeu din jurul nostru. Chiar dacă, la început va fi o pricină de întristare și tulburare, în cele din urmă acest eveniment se va dovedi a fi o minunată daltă din mâna Creatorului care va modela inima celor din jur și care vor vedea apoi și mai bine slava lui Dumnezeu. Moartea unui credincios nu este niciodată un accident. Ea are loc pentru ca Hristos să fie proslăvit prin ea. Dacă Dumnezeu ne cheamă acasă, Pavel ne spune că este un lucru bun, căci cu Hristos, este mult mai bine, incomparabil de bine. Dar apoi, ca Pavel, ne putem gândi că poate ar fi mai de folos pentru cei din jurul nostru să rămânem în viață și să îi slujim. Totuși, dacă Dumnezeu ne cheamă acasă, El o face pentru ca Hristos să fie proslăvit în noi spre binele celor din jurul nostru. În mod paradoxal, nu este doar un lucru bun pentru noi, ci și pentru ei. Chiar dacă noi nu putem înțelege cum va lucra moartea noastră ca ei să vadă gloria lui Dumnezeu trebuie să ne încredem în înțelepciunea și dragostea Celui care ne-a creat. Isus, care iubea pe Marta, Maria și pe Lazăr, a întârziat și a îngăduit moartea celui iubit *din dragoste* pentru această familie.

Observăm că acest eveniment (învierea lui Lazăr) are o importanță specială în lucrarea publică a lui Dumnezeu. Poporul evreu avea două erori teologice fundamentale despre venirea lui Mesia: nu recunoștea divinitatea lui Mesia și nu acceptau că acesta va suferi. Isus, în lucrarea Sa, încearcă să corecteze cele două erori. Prin învierea lui Lazăr, Isus dorește să le corecteze teologia despre suferință. Putem spune că acest lucru l-a făcut și în cap.9. Observăm o asemănare dintre mesajul de la începutul cap.9 cu mesajul de la începutul cap.11:

9:3	11:4
<i>N-a păcătuit nici omul acesta, nici părinții lui; ci s-a născut așa, ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu.</i>	<i>Boala aceasta nu este spre moarte, ci spre slava lui Dumnezeu, pentru ca Fiul lui Dumnezeu să fie proslăvit prin ea.</i>

Isus vrea deci să le corecteze teologia eronată despre suferință. Evreii erau cu inima legată de aici și acum, de un confort în această lume. Suferința era dușmanul lor, și era semnul blestemului divin. Deci, cum adică Mesia să sufere? Dar Isus le descoperă că suferința poate veni și peste cel neprihănit, și peste cel pe care Dumnezeu îl iubește. Și acesta nu este semnul că Dumnezeu l-a părăsit, ci este o manifestare a dragostei lui Dumnezeu. În urma suferinței celui credincios, Dumnezeu este proslăvit. Deci, dacă Mesia va suferi, va suferi pentru ca Dumnezeu să fie proslăvit. Ba mai mult, moartea nu înseamnă neapărat o înfrângere. Pentru cel credincios, este pășirea spre adevărata viață. Evrei erau cu inima lipită de această lume. Isus, prin învierea lui Lazăr, vrea să le lărgească perspectiva. Adevărata viață este, de fapt, după moarte. Există nădejdea învierii.

După cum moartea lui Ioan Botezătorul pregătește moartea lui Isus, la fel și moartea lui

Lazăr are un rol în pregătirea acestui eveniment. În ce sens? Pe de o parte, este pregătită inima poporului pentru evenimentul crucificării lui Isus, iar pe de altă parte este pregătită însăși inima lui Isus pentru jertfire. Inima poporului are șansa să își corecteze teologia despre suferință și moarte. Domnul poate îngădui suferința și moartea în viața celor neprihăniți. Aceasta nu înseamnă că El nu îi iubește sau nu este credincios. Suferința lor va proslăvi Numele lui Dumnezeu. Și apoi, moartea nu este pentru credincios o tragedie. Este ușa pentru adevărata viață. Există înviere! Moartea lui Ioan prefigurează moartea lui Isus. Tot după trei ani și ceva de lucrare El este martirizat din pricina credinței. Învierea lui Lazăr prefigurează învierea lui Isus. Inima poporului este deci pregătită pentru momentul crucificării lui Mesia. Dar când Isus a murit pe cruce unii au fost dezamăgiți, iar alții L-au ironizat: „*Să-L mântuiască Dumnezeu, dacă Îl iubește!*”

Dar nu doar inima poporului este pregătită pentru evenimentul crucificării, ci însăși inima lui Isus. Moartea lui Lazăr, care proslăvește pe Fiul și este îngăduită de dragostea Fiului față de Lazăr, prevestește moartea Sa, care va proslăvi pe Tatăl și care este îngăduită de dragostea tatălui față de Fiul. Isus este acum în poziția în care va fi Tatăl în momentul crucificării. Lazăr este în poziția în care va fi Isus în momentul crucificării. Isus este acum în poziția Celui care are puterea de a izbăvi, dar întârzie și îngăduie suferința și moartea în sânul unei familii. El știe un plan nevăzut și este Cel în care ceilalți trebuie să se încreadă. Isus, la cruce, va fi El Însuși în poziția celui care nu primește ajutor de sus, și trebuie să se încreadă în voia desăvârșită a Tatălui. Este cert că această experiență din Ioan 11 L-a ajutat pe Isus să accepte planul Tatălui, a cărui voce însemna sorbirea unui pahar. Învierea lui Lazăr este o dovadă a credințioșiei și puterii Tatălui și este și garanția propriei Sale învieri. Oare, când Isus a privit spre durerea familiei îndoliate a văzut în duhul durerea Familiei Sfintei Treimi ce va fi adusă de despărțirea (temporară) dintre Tată și Fiul? Marta credea că îl va vedea pe Lazăr la Învierea de Apoi. Cu toate acestea, despărțirea, deși temporară, este despărțire. Și despărțirea de cel drag aduce o durere legitimă. Și Avraam, tatăl credinței, cel ancorat cu atâta putere în nădejdea învierii din morți și a lumii viitoare, mai bune, a plâns-o și a jelit-o pe Sara. Plânsul este cât se poate de legitim. Dar nu este plânsul celui lipsit de nădejde, pentru care moartea înseamnă o tragedie și un sfârșit, ci este plânsul celui care știe că trebuie să se despartă pentru o vreme de cel pe care îl iubește așa de mult. Este adevărat că, cu cât realizăm că lumea de dincolo este mai reală decât cea de aici, și că timpul zboară ca un sunet, și deci că despărțirea nu va fi așa de lungă, cu atât suferința despărțirii va fi diminuată. Cu toate acestea, suferința adusă de despărțire, este o suferință profundă și legitimă. Ea oglindește în mic suferința din sânul Sfintei Treimi. Tatăl și Fiul știau că părăsirea lor va fi refăcută după moartea pe cruce, dar despărțirea, din pricina păcatelor noastre, a fost reală și dureroasă. O durere pe care noi nu ne-o putem imagina. Este interesant că familia din Ioan 11 are tot trei membrii: Marta, Maria și Lazăr. Oare să fi intenționat Duhul Sfânt în Ioan 11 o prefigurare a durerii din sânul Sfintei Treimi? Oare Isus plângea și din pricina faptului că vedea în durerea familiei îndoliate prevestirea durerii din sânul Sfintei Treimi? Spuneam că nu ne putem imagina durerea cauzată de despărțirea adusă dintre Tatăl și Fiul. Durerea este cu atât mai mare cu cât legătura dintre persoanele implicate este mai puternică, și cu cât despărțirea este mai lungă. Oare cât de strânsă este legătura dintre Cei care sunt în mod desăvârșit Una din veșnicie? Oare cât de lungă a fost despărțirea dintre Tatăl și Fiul, dacă Fiul a luat asupra Lui iadul cel veșnic pe care Îl meritam noi? Durerea din sânul unei familii unite aduse de pierderea unui membru al familiei este covârșitoare. Familia oglindește totuși atât de puțin din taina unității Sfintei Treimi, și totuși durerea din sânul ei este atât de mare.

Despărțirea din sânul Sfintei Treimi are ceva unic. Este deopotrivă o despărțire dintre

Tatăl și Fiul, și deopotrivă o despărțire dintre Fiul și Tatăl. Atunci când un credincios moare sufletul lui merge la Dumnezeu, și de acolo din cer, cred că poate viziona desfășurarea planului lui Dumnezeu de pe pământ. Deci, deși nu poate comunica cu cei dragi de pe pământ, cel puțin îi poate vedea. Doar cei de pe pământ sunt cu adevărat despărțiți de persoana iubită. Pentru o vreme, nu o mai poate vedea, auzi. Isus a fost făcut păcat pentru noi. Separarea adusă de păcat a fost totală. Durerea a fost fără margini. Separarea a fost atât din perspectiva Tatălui față de Fiul, cât și din perspectiva Fiului față de Tatăl.

Să revenim asupra unor versete din pasaj. În v.2, Maria este descrisă ca fiind cea care a uns pe Domnul cu mir. Acest verset ne sugerează din nou că cititorii cunoșteau deja acest eveniment din viața Mântuitorului. Deci, cel mai probabil, destinatarii principali ai Evangheliei au fost creștinii. În al doilea rând, acest verset ne aduce aminte cât de mult iubea Maria pe Isus. Deci nu este vorba doar despre o familie care era iubită de Isus, ci și despre o familie care iubea nespuse de mult pe Isus. Isus nu i-a pedepsit din dragoste pentru ceva rău din viața lor întârziind. Ei erau curați înaintea lui Dumnezeu și iubeau mult pe Isus. Acest verset întărește faptul că ideea centrală a acestui capitol este legată de îngăduirea suferinței în viața celor ce Îl iubesc pe Domnul și sunt iubiți de Domnul.

Versetul 9 readuce în atenția noastră tema luminii. Oare ce vrea să le comunice Isus prin acest verset? Ar fi mai multe posibilități de interpretare. Isus aduce în discuție ideea de poticnire. Aici se pare că îi are în vedere pe ucenici. Ei se poticneau de dorința lui Isus de a merge în Iudeea. Traducerea literală folosește termenul de a se împiedica, care sugerează ideea de pericol. Ucenicii se temeau. Se credeau în pericol în Iudeea. Dar ei mergeau în Iudeea cu Isus și la porunca Lui. Ei, cu alte cuvinte, umblau în lumină. Isus era Lumina, era Ziua. Dacă umblau sfidând poruncile lui Isus, de-abia atunci intrau în noapte și aveau de ce să se teamă. Isus le sugerează, că atâta vreme cât umblă cu El, nu au de ce să se teamă. Pe de o parte, Tatăl va fi cel care îi va păzi chiar și fizic (și așa a fost), iar pe de altă parte, chiar dacă vor suferi din punct de vedere fizic, ei vor fi păziți de cel rău, iar suferința va lucra spre binele lor. Deci, ei nu aveau de ce să se teamă. Oare nu era Isus Păstorul cel bun? Ce spunea David în Ps.23: *„Domnul este Păstorul meu: nu voi duce lipsă de nimic... Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău, căci Tu ești cu mine”*.

Iată că Păstorul cel bun nu ne garantează că nu ne va duce prin Valea Umbrei morții, dar ne promite că va fi cu noi, și ne va păzi de orice rău. Dar oare de ce să își ducă Păstorul cel bun oile prin Valea Umbrei morții? De mult ori, drumul spre pășunile cele mai bune, trece prin drumuri întunecoase și periculoase. Păstorul nu are ca scop suferința și tulburarea aduse de umbrele din Valea morții, ci privește spre rod, spre pășunea cea bună în care vom intra după ce vom traversa alături de El valea durerii. Deci dacă umblăm în lumină, nu trebuie să ne temem. Trebuie să ne temem, dacă nu umblăm în lumină. Ucenicii ar fi fost cu adevărat în pericol, dacă nu L-ar fi urmat pe Isus în Iudeea. Deși aparent, ar fi fost mai în siguranță departe de dușmanii lui Isus, ei ar fi fost de fapt în pericol. Isus i-a chemat să Îl urmeze în Iudeea, într-o vale a umbrei morții pentru ei. Dar era chemarea lui Isus, și Isus acolo mergea. Alături de Isus erau cu adevărat în siguranță. Departe de Isus, erau o pradă ușoară pentru cel rău, și nu doar d.p.d.v spiritual, ci chiar d.p.d.v fizic. Isus nu ne garantează doar protecție spirituală, ci și protecție fizică. Chiar și perii din cap ne sunt numărați și nici unul nu cade fără voia Tatălui din ceruri. Nici o suferință fizică străină nu va veni peste cei ce umblă în lumină. Va veni doar suferința îngăduită de Domnul și cu un scop anume. Domnul are planuri cu noi pe pământ, și pentru a le împlini ne păzește, chiar fizic, de multe rele. Să privim la Pavel, care a fost prigonit din cetate în cetate, care

a fost mușcat de năpârcă, care a stau o noapte și o zi pe fundul mării, care a fost zdrobit o dată de pietre. Dar planul lui Dumnezeu cu el pe acest pământ nu era împlinit. Domnul l-a păzit și chiar se pare că L-a înviat de două ori. Pavel, era în mâna Lui. Doar când lucrarea Sa cu el pe acest pământ s-a încheiat Domnul a îngăduit moartea sa, plecarea sa acasă. Sosise momentul când lucrarea lui Pavel pe pământ se încheiase. Sosise momentul ca Domnul să fie proslăvit prin moartea lui. Iată ce ne scrie el înainte de martiraj:

- *La întâiul meu răspuns de apărare, nimeni nu a fost cu mine, ci toți m-au părăsit. Să nu li se țină în socoteală lucrul acesta! Însă Domnul a stat lângă mine, și m-a întărit, pentru ca propovăduirea să fie vestită pe deplin prin mine și să o audă toate Neamurile. Și am fost izbăvit din gura leului. Domnul mă va izbăvi de orice lucru rău, și mă va mântui ca să intru în Împărăția Lui cerească. A lui să fie slava în vecii vecilor! Amin (2 Tim.4:16-18).*
- *Te rog fierbinte, înaintea lui Hristos Isus, care are să judece viii și morții, și pentru arătarea și Împărăția Sa: propovăduiește Cuvântul, stăruiește asupra lui la timp, și ne la timp, muștră, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea și învățătura. Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă; ci îi vor gădila urechile să audă lucruri plăcute, și își vor da învățători după poftele lor. Își vor întoarce urechea de la adevăr, și se vor îndrepta spre istorisiri închipuite. Dar tu fii treaz în toate lucrurile, rabdă suferințele, fă lucrul unui evanghelist, și împlinește-ți bine slujba. Căci eu sunt gata să fiu turnat ca o jertfă de băutură și clipa plecării mele este aproape. M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da, în ziua aceea, Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubiti venirea Lui. (2 Tim.4.1-8)*

Lucrarea fiecărui credincios de pe pământ are un început și are un sfârșit. Lucrarea nu ne-o facem noi, ci ne este dată de sus. Omul nu poate primi decât ce îi este dat de sus. Lucrarea noastră este scrisă în amănunt înainte de întemeierea lumii. Îi este scris și începutul și sfârșitul. Lucrarea noastră face parte din marea lucrarea a Domnului pe pământ, din marele puzzle al Bisericii Sale. Noi suntem o piesă unică, o mică piesă din acest plan mareț. Deci orice lucrarea are un sfârșit. Sfârșitul este atunci când lucrarea pe care Domnul a hotărât-o pentru noi pe pământ s-a isprăvit. Sincronizarea este desăvârșită. Sfârșitul este atunci când trebuie să fie. Pavel știa acest lucru, și de aceea nu are regrete, nu are ezități în a accepta planul lui Dumnezeu și sfârșitul lucrării sale pe pământ. Ne putem gândi că și o zi dacă o mai petrecea pe pământ marele apostol, cât de folositoare ar fi fost pentru Biserică. Dar nu este așa. Planul lui Dumnezeu este desăvârșit. Plecarea are loc în momentul cel mai bun. În mod paradoxal, pentru Biserică era mai bine ca Pavel să plece. Sosise momentul. Planul lui Dumnezeu nu depindea de Pavel. El avea să meargă și fără el. Timotei era ucenicul lui care avea să propovăduiască Cuvântul și după moartea lui Pavel. Domnul își are vasele Sale pregătite pentru fiecare secol. Fiecare vas este pentru o anumită perioadă și lucrare. Urmează alte lucrări și alte vase. Slujba lui Pavel se încheiase. Putem spune deci, că devenea inutil pe pământ. Sosise momentul plecării și planul era desăvârșit. Pavel nu mai vrea să stea pe pământ, și aceasta chiar dacă știa că urmează martirajul. Pavel era gata de plecare: „sunt gata să fiu turnat ca o jertfă de băutură și clipa plecării mele este aproape”. Pavel pleacă cu bucurie. El nu se îngrijorează de Biserică ce rămâne pe pământ. Știa că este pe mâini bune – mâinile lui Hristos Însuși. Erau deja alți viteji ca și Timotei gata să ducă Lumina mai departe. Domnul știa că nu mai avea în plan să lucreze prin el pentru păzirea

Bisericii Sale de pe pământ. Locul lui nu mai era pe pământ. El nu este nici zdrobit de melancolie, nici de regrete. El, știe, că de sus, îi va vedea cu bucurie pe cei dragi. Putem, apoi crede că el nu are regrete pentru că a avut o slujire excepțională. Da, a avut. Dar tot timpul se poate mai bine, nu? Pavel a făcut și el greșeli ca orice om. Și apoi, înainte de convertire a prigonit Biserica Sa! Pavel nu are regrete și nu este tulburat de gândul care apare înaintea morții: ce a-și mai fi putut face pentru cei din jur? Acum nu mai am timp... Oh, câte aș mai fi putut face!!! E normal să regreti ce ai greșit, dar nu e normal ca regretul să te doboare și să îți fure bucuria. În cele din urmă, nu noi trebuie să fim în centru, cu harul Lui! În cele din urmă, Sursa bucuriei noastre este harul Lui și nu performanțele noastre spirituale. Pentru ce am greșit harul Lui ne-a iertat în mod desăvârșit. Ce nu am făcut noi pentru cei dragi din jur, a făcut harul Lui. Dacă noi am uitat să facem ceva, harul dragostei Sale nu a uitat. Harul nu doar că ne-a iertat pentru ce am făcut, dar ne-a iertat și pentru ce n-am făcut. Harul nu doar că ne-a iertat și pentru ce n-am făcut, dar a făcut el în locul nostru ce trebuia și puteam să facem noi. Aceasta este nădejdea noastră care aduce biruință asupra oricărui regret. Pavel este liniștit și plin de pace. Alipirea de harul Lui îi dă această pace în fața morții. Harul Lui a avut grijă de Biserica Sa în timpul vieții Lui și harul Lui va avea grijă și după plecarea lui.

Pavel are pace, dar nu doar atât. El pleacă cu bucurie. El nu privește spre ce lasă spre bucuriile care pot fi pe pământ, ci el privește spre ce vine, și spre ce va primi. Lumea în care va intra el este cu mult mai bună. Pavel va intra în slavă. Acesta a fost în cele din urmă scopul alergării sale pe pământ: **plecarea acasă**. Pavel nu pleacă acasă, ci ajunge acasă. Acesta a fost scopul alergării sale, motivul pentru care a trăit și pentru care a suferit, căci dacă ne punem nădejdea în Hristos doar pentru pământul acesta suntem cei mai nenorociți dintre oameni. Plecarea lui Pavel era de fapt momentul său de glorie! Pavel era bucurios, căci se pregătea de nuntă. Era logodnica credincioasă de pe pământ, care în cele din urmă a fost chemată în slăvita nuntă. Oare cum se bucură o mireasă înainte de nuntă? Pavel, avea să-l vadă în sfârșit pe mărețul Mire, avea să se unească cu El în slavă și pentru totdeauna! Avea să se dezbrace de cortul pământesc, de trupul supus putrezirii. Avea să se dezbrace de firea pământească, de cea care îl ispita să-L trădeze pe Mirele cel iubit și de cea care pune o barieră între el și cel Nevăzut. Bariera, cumplita perdea de țărână avea să fie dată în sfârșit la o parte. Pavel era în ultimele pregătiri de nuntă. Pavel pleca acasă. Pavel era biruitor. Era momentul său de glorie, timpul său, clipa cea mult așteptată. Nu era loc pentru regrete sau tristețe. Pavel pășea spre slavă!